

НОВЫ ГОД З АГЕНЬЧЫКАМ,

або Святочныя байкі
ад бабруйскіх ратавальнікаў

Для большасці з нас Новы год — выхадны дзень, а для ратавальнікаў — службовы будні. Але гэты дзень усё роўна адзначаецца ад любога іншага. Таму і гісторыі, звязаныя з ім, запамінаюцца надоўга. Бабруйскія ратавальнікі з давальненнем падзяліліся некаторымі з іх.

БЛУКАННІ КАЛЯ ХАТЫ

Два былыя ратавальнікі пенсіянеры, Пятро і яго сябра па мянушцы Булькатун, любілі пасля застолляў паспрачацца, хто лепей пажары тухшы. Аבודум было ўжо за 80, калі адбылася гэтая гісторыя. Булькатун хварэў на курную слепату, у цемры нічога не бачыў. Аднойчы пасля таго, як яны разам адзначалі Новы год, Пятро пайшоў праводзіць Булькатуну дахаты. На вуліцы — хоць вока выкалі, Булькатун нават пачаў хвалявацца, што яны заблукаюць у цемры. Пятро супакой: не перажывай, маўляў, дазва. Усё было добра да таго моманту, пакуль яны зноў не пачалі спрачацца. І Пятро вырашыў з сябра пажартаваць. «Вой, дружа, дык мы ж з табой заблукалі», — зрабіў выгляд, што яго сапраўды страшна. Булькатун адразу ж прыціх. Пятро ледзь стрымліваўся, каб не засмяцца ўслых. Перад імі хата сябра, а гаспадар стаіць разгублены. «Вось, трымайся за дрэва, — загадаў Пятро. — А я пайду людзей пашукаю. Чуеш, дзесьці сабакі брэшучы». Сам пайшоў дамоў спаць, думаў, што таварыш хутка зразумее, што ён каля сваёй хаты. Але ж Булькатун і не ўцяміў, куды ісці, стаіць сабе, за дрэва трымаецца. А холадна. Трываў да апошняга, а потым пачаў крычаць: «Людзі, дапамажыце!» На крыкі выйшла жонка. «Вось дурань, напіўся так, што дома роднага не бачыць», — папракнула яна і павяла небарак у хату.

А ЯНА ЯК ШЫБАНЕ ТОКАМ

Перад Новым годам кожны стараецца нешта новенькае для дома прыдбаць. Вось і жонка аднаго ратавальніка купіла люстру. І так ёй закарцела хутчэй яе падвесіць, што ледзь дачакалася мужа з дзядурства. Чалавек суткі працаваў, на пажары ездзіў, спаць хоча — памірае. Але жонцы прарэчыць не стаў, палез з гэтай люстрой на эдлік. Трымае яе пад столлю, а жанчына знізу кіруе — адсунь, прысунь. Мужык ледзь трымаецца, каб не заснуць, яго то ў адзін бок павядзе, то ў другі. Жонка яго вазаімі ўшчыпні, каб не спаў. Той, як падкошаны, бухнуўся на падлогу і ўзвыў ад болю. На карэце хуткай дапамогі завезлі яго ў бальніцу, урач вынес прысуд — пералом. Пытаецца, як гэта вы, даражэнькі, у сваёй жа кватэры нагу зламалі? А той з усёй шчырасцю: не паверыце, доктар, глядзёў, дзе б люстру падвесіць, а яна як шыбане токам. Ды не па руках!

«НЛА» НА АНТЭНЕ

Адзін недаверлівы палкоўнік святкаваў Новы год дома, але вырашыў праекантраляваць, як яго падначалены ў святочную ноч працуюць. Патэлефанаваў у часць каля 4 гадзін ночы і кажа: з міліцыі паведамілі, што нейкі шар зачэпіўся за антэну нашай вышкі радыёсувязі, зараз прыедуць, а вы дапамажыце ім зняць. Усё гэта ён прыдумаў, каб народ не драмаў. А сам з пачуццём выкананага абавязку пайшоў спаць. Дыспетчар не вельмі зразумела, што да чаго, але пакінула на месцы сваю памочніцу, а сама разам з адным з ратавальнікаў пайшла па тэрыторыі шукаць той шар. Яны і ліхтарыкам на тую вышку свяцілі, і вакол усе дрэвы і будынкі аглядзелі. Паўгадзіны блукалі, але нічога не знайшлі. Спалоханыя, тэлефануюць начальніку: так, маўляў, і так. Шара няма, мі-

ліцыя не прыязджала. А той нічога зразумець не можа. Які шар? Якая міліцыя? Толькі потым да яго дайшло што да чаго.

«А ВЫ ХТО?»

Здарылася гэта ў 90-я гады. У пажарнай часці вырашылі свайго работніка апраўць Дзедам Марозам, каб дзеям супрацоўнікаў падарункі разнес. Адна сям'я якраз напярэдадні свята атрымала кватэру ў новым доме. Акрамя Дзэда Мароза і Снягуркі яны запрасілі яшчэ і калегу, які добра граў на гармоніку. І вось адправілася вясялая кампанія да іх у гасці. Хутка знайшлі гэты дом, селі ў ліфт і паехалі на сёмы паверх. Ліфт невялікі, а ўсе ўдзельнікі мерапрыемства ў святочных касцюмах ды яшчэ з падарункамі, нехта з іх выпадкова зачэпіў кнопку, і ліфт стаў. Яны пажартавалі і зноў націснулі на сямёрку. Праехалі паверх — зноў «аварыя». Ціснуць кнопку, а ліфт не кранаецца з месца. «Захраслі», — вырашылі сябры і давай шумець, каб прыцягнуць увагу. Мабільнікаў тады яшчэ не было.

Нарэшце ў іх пытаюцца: а вы хто? Яны ў адказ: пажарны Дзед Мароз і яго сябры. Мужчына, які вёў з імі перагаворы, аж разлаваўся: «Калі не жадаеце прызнавацца, міліцыю выклікаю». На гэта яму з ліфтавай кабіны гармонік зайграў. Усё скончылася тым, што ліфт адкрылі толькі тады, калі прыехала міліцыя. І тут, як той казаў, адбылася нямая сцэна. Ніхто не думаў, што ў ліфце сапраўды Дзед Мароз. Хутка высветлілася, што непаразуменне адбылося з-за падлеткаў, якія панадзіліся катацца на ліфце то ўверх, то ўніз. Старшыня дамавога камітэта папрасіў ліфцёра, каб ён, калі гэтыя хуліганы зноў будуць надакучаць, выклікаў ліфт і паклікаў яго. Ліфцёр так і зрабіў. Бедалагі ж амаль паўгадзіны ў ліфце прасядзелі.

ДЗЕД МАРОЗ, ЧОРТ І ПАЖАРНЫ

У пажарную часць №1 запрасілі некалькі артыстаў з тэатра для навагодняга прадстаўлення. Гэта таксама было ў 90-я. Народ тады вельмі хуліганіў, салюты ў вокны заліталі. На святы, як заўсёды, у кожнай часці ўводзілася ўмацаванне. Замест звычайных дзвюх каманд дзядурчылі тры. У той дзень, калі намчалася прадстаўленне, з тэатра чакалі пяцяр'ю акцёраў, а прыйшло толькі тры. Па сцэнар'ю ім не хапала Дзэда Мароза і чорта, яны прапанавалі загрыміраваць пад іх двух ратавальнікаў. Сказалі, што ім нічога рабіць не прыйдзеца, яны самі за ўсіх адыграюць. Справа даручылі запасной трыцяці камандзе, спадзяваліся, што ім нікуды ехаць не прыйдзеца. Хлопцаў апраўлі як трэба, загрыміравалі і запрасілі на сцэну. Тут, як назло, пасыпаліся званкі. Першая каманда паехала, за ёй у хуткім часе адправілася другая. Першыя яшчэ не паспелі вярнуцца, як чарговы выклік — у Новай Слабодцы хлэй загарэўся. «Запасныя» паскакалі ў машыну проста са сцэны і — паехалі. Як потым высветлілася, дзед гнаў самагонку, глынуў першака і захацеў закусіць. Пабеў у хлэй па яйкі, цыгарэта выпала, і пачала гарэць салома. Ён яе снегам закідаў, але на ўсялякі выпадак выклікаў ратавальнікаў. Тая прыехала, хуценька справіліся з усім і паехалі. Да дзэда суседзі збегліся, пытаюцца: што гарэла? А ён ім адно і тое ж паўтарае: іх трое было — Дзед Мароз, чорт і ратавальнік. Людзі думаюць, зусім стары розум страціў. Дзед потым сам тэлефанаваў у «пажарку», каб спытацца, хто ж да яго прыязджаў. Ледзь супакойлі.

Навагоднія гісторыі расказвалі ратавальнікі пажарна-аварыйнай часцей №№1 і 2 горада Бабруйска падпалкоўнік Алег Гладкевіч, старшыня Аляксандр Булацкі, старшы сяржант Міхаіл Зайцаў і маёр Уладзімір Будко.

А запісала Нэлі ЗІГУЛЯ. zigulya@vziazda.by

АД СМУТКУ ДА РАДАСЦІ

УСПАМІНАЕМ САМЫЯ ЯРКІЯ СПАРТЫЎНЫЯ ПАДЗЕІ 2016-га

Адыходзячы год падарыў нам нямала эмоцый, іх спектр быў цалкам розны, але, здаецца, так яно і павінна быць. Спорт — гэта людзі, гэта іх жыццё, іх лёсы, а значыць, там абавязкова здараюцца і ўзлёты, і падзенні. 2016-ы атрымаўся далёка не адназначным як для сусветнага спорту, так і для нашага, беларускага, таму ў навагоднім рэйтынгу «Звязды» мы ўгадваем не толькі прыемныя моманты, але і расчараванні.

1. СУПЯРЭЧЛІВЫ РЫА

У год, калі праходзіць Алімпійскія гульні, летнія або зімовыя, для спартсменаў і ўсіх людзей у свеце спорту не можа быць спаборніцтваў больш важных і прэстыжных, чым Алімпіада. Гульні-2016 яшчэ да свайго пачатку нарабілі шмат шуму і абяцалі стаць аднымі з самых скандальных. Перш за ўсё, гэта звязана з палітычнымі і эканамічнымі праблемамі прымаючай краіны — Бразіліі. Негатоўнасць спартыўных аб'ектаў, недабудаваная алімпійская вёска, недастатковыя меры бяспекі — усё гэта было, і часам ці то журналістыка выдумкі, ці то рэчаіснасць наогул ставілі Алімпіаду ў Рыа-дэ-Жанейра пад пагрозу зрыву. Па меры набліжэння галоўных стартаў узнікла яшчэ адна вострая праблема — допінг. Шэраг скандалаў на гэтую тэму пракаціўся, здаецца, па ўсім свеце, закрываючы самыя магутныя спартыўныя дзяржавы. Абвінавачванні прад'яўляліся асобным спартсменам, федэрацыям і цэлым краінам. Часам гэтыя абвінавачванні ставіліся пад сумненне і выглядалі цалкам неабгрунтаванымі. Такія несправядлівасці не абмінула і нашу краіну: напярэдадні адлёту ў Бразілію былі дыскваліфікаваны нашы весляры. Нягледзячы на ўзмоцненую барацьбу спартыўных чыноўнікаў, не атрымалася вярнуць мужчынскую зборную ў Рыа, тым самым, магчыма, мы не далічыліся некалькіх алімпійскіх медалёў. Шкада.

Але, нягледзячы на ўсё, Алімпіада ў Рыа адбылася, там былі перамогі, рэкорды і слёзы паражэнняў — усё якое мае быць. Яна усё роўна стала вялікім спартыўным святам.

2. «ЗАЛАТЫ» БАТУТ ГАНЧАРОВА

Бясспрэчна, самай яркай падзеяй Алімпійскіх гульняў 2016 года для ўсіх беларусаў стала выступленне батутыста Уладзіслава Ганчарова, які прынес у скарбонку краіны адзіную залатую ўзнагароду. У фінальным скачку ён абыграў самых прынцыповых сапернікаў — кітайцаў, і ўпершыню ў гісторыі беларускага спорту заваяваў алімпійскі медаль у гэтым відзе праграмы.

— Калі шчыра, ехаў сюды за «серабром» ці «бронзай». Але кітайскія спартсмены заваліліся, і з'явілася «акенца». Вярнуў у сябе, доўга да гэтага ішоў, і ўпусціць такі шанц было б вельмі крыўдна, — сказаў Уладзіслаў пасля перамогі.

Пазней яго прызнаюць ганаровым грамадзянінам роднага для Ганчарова Віцебска, а потым — лепшым спартсменам года ў краіне. І ён гэта заслужыў. Дзякуй, Улад!

3. Сем медалёў Бокага

Урадженец Бабруйска 22-гадовай Ігар Бокій стаў рэкардсменам па колькасці ўзнагарод Параалімпійскіх гульняў адыходзячага года. На яго рахунку шэсць залатых і адзін бронзавы медаль у плаванні. Ва ўсім свеце Бо-

кага ўжо назвалі «беларускім Фэлпсам», але Ігар пасля поспехаў не страціў сваю сціпласць — нягледзячы на шматлікія ўзнагароды, сёння ён працягвае трэнервацца і плануе дасягнуць яшчэ большых вынікаў.

— Наперадзе хапае вяршынь, якія хочацца пакарыць. Буду імкнуцца дасягаць лепшых вынікаў, перамагаць самога сябе, — кажа спартсмен.

4. СПАРТЫЎНЫ БЭЗІ-БУМ

Вясной 2016 года стала вядома, што самая тытулавана біятланістка краіны Дар'я Домрачава і не менш вядомы нарвежскі спартсмен Б'ёрндален стануць бацькамі. Выдатная падзея ў іх сям'і адбылася 1 кастрычніка: у адным са сталічных радзільных дамоў краіны на свет з'явілася маленькая Ксенія. Але шчаслівая бацькі не доўга ўпіваліся радасцю, бо на носе было адкрыццё біятлоннага сезона. Сёння Б'ёрндален на лыжні, а Дар'я ўжо больш за месяц трэнеруецца і ў пачатку 2017 года плануе вярнуцца ў вялікі спорт.

Яшчэ адна падобная навіна здзівіла ўсіх незадоўга да Алімпійскіх гульняў. На гэты раз пра сваё «цікавае становішча» заявіла яшчэ адна алімпійская чэмпіёнка — Вікторыя Азаранка. У пачатку года яна выйграла прэстыжны турнір у Брысбене і Індыян-Уэлсе, пасля ў Вікторыі ўзніклі праблемы са здароўем, а потым неўзбава з'явілася радасная навіна аб цяжарнасці. 20 снежня на свет нарадзіўся Леа Аляксандр, менавіта так Азаранка назвала свайго першынца. У

вялікі спорт у 2017 годзе Вікторыя вяртацца не збіраецца, а вось у 2018-м ужо абяцае ззяць на кортах. Чакаем.

Напрыканцы адыходзячага года бацькам стаў і самы вядомы беларускі футбаліст Аляксандр Глеб — у спартсмена і яго жонкі Святланы нарадзілася дачка.

5. МЫ УСЁ ЗАСЛУЖЫЛІ ГЭТЫЯ ЕЎРАГУЛЬНІ

На працягу ўсяго 2016-га Беларусь прымала прэстыжныя спартыўныя турніры і важныя мерапрыемствы. Бліжэй да завяршэння года стала вядома, што Мінск увайшоў у топ-20 спартыўных гарадоў свету. Цяпер мы ў адным шэрагу з такімі грандамі, як Парыж, Токіа, Лондан. Пагадзіцеся, прыемна.

Умацаваць сваё становішча і павысіць імідж сярод сусветных лідараў у нас яшчэ будзе магчымасць, калі Бе-

ларусь правядзе Еўрапейскія гульні, якія намечаны на 2019 год. Нагадаем, рашэнне аб гэтым было прынята па выніках галасавання на 45-м пасяджэнні Генеральнай асамблеі Еўрапейскіх алімпійскіх камітэтаў, якое прайшло ў кастрычніку ў Мінску.

6. МІМА ПХЭНЧХАНА...

Можа, так нам і трэба? Таму што адным з самых галоўных расчараваньняў гэтага года стала наступленне нацыянальнай зборнай па хакеі. Спачатку нашы няўдала правялі чэмпіянат свету ў Санкт-Пецярбургу, дзе ўступілі як сусветным грандам — зборным Фінляндыі, ЗША, Канады, сярэднякам — Германіі і Славакіі, так і аўтсайдарам — венграм. Перамогіш толькі французам, зборная Беларусі цудам змагла ўтрымацца ў эліце. Але праз тры

месяцы нашых хакеістаў зноў чакаў сур'ёзны і яшчэ больш адказны экзамэн — алімпійская кваліфікацыя. За права паехаць на Алімпійскія гульні ў Паўднёвую Карэю на родным лёдзе мы змагаліся са зборнымі Даніі, Славеніі і Польшчы і гэтую барацьбу, на жаль, праігралі, адправіўшы ў Пхэнчхан славенцаў.

Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ. lobazhevich@vziazda.by

ТРЫ ПАДЗЕІ ГОДА,

па версіі Мікалая КАЗЕКІ, трэнера нацыянальнай зборнай па фрыстайле, чые вучні заваявалі шэсць алімпійскіх медалёў:

1 2016 год, напэўна, не быў для мяне нейкім асаблівым. Пражылі мы яго звычайна, як і большасць папярэдніх гадоў. Усё мае жыццё звязана са спортам, таму, вядома, самай яркай падзеяй адыходзячага года назаву Алімпійскія гульні ў бразільскім Рыа-дэ-Жанейра. Больш за ўсё мяне там уразіла перамога Уладзіслава Ганчарова. Не таму, што гэта адзінае наша «золата» на Алімпіядзе, а таму, што гэты медаль быў заваяваны ў маім любімым відзе спорту — скачках на батuce. Ім я займаўся з дзяцінства і стаў чэмпіёнам СССР. У жыцці ўжо бачыў не адны Алімпійскія гульні, і таму магу сказаць, што Алімпіада-2016 не стала асаблівай. Яна запаміналася як станоўчымі момантамі, калі беларускія спартсмены падымаліся на п'едэстал, так і адмоўнымі, калі мы ў вялікай колькасці чулі скаргі аб умовах правядзення спаборніцтваў у Рыа. Значную лыжку дзёгцю ў гэтае спартыўнае свята дадалі і допінгавыя скандалы, якія расцягнуліся на ўвесь год.

2 Вядома, кожны год можна ацэньваць з двух полюсаў, гэта як два бакі аднаго медалю. У 2016-м свет ускальнула чарада тэрактаў у Еўропе, наш час настолькі неспакойны цяпер... Думаю, такія сумныя падзеі заўсёды прыносяць трывогу ў сэрцы не толькі тых людзей, краіны якіх падвергліся нападзенням, але і ўсіх жыхароў планеты.

3 А з асабістых, менш маштабных падзей — 2016 год стаў запамінальным тым, што я пераехаў у новую кватэру. Гэта таксама значны момант, але ўжо толькі ў маім жыцці.